გადარჩენილი ქულა

თბილისი. “დინამოს” სტადიონი. 19 სექტემბერი.

“დინამო” (თბილისი) - “ტორპედო” (მოსკოვი) 1:1 (1:1).

“ტორპედო”: გლუხოტკო, ათვანასიევი, შუსტიკოვი, ოსტროვსკი, ბაკანოვი, მანოშინი, პოსუელო, ივანოვი, გუსაროვი, დენისოვი, სერგეევი.

“დინამო”: კოტრიკაძე, ბ. სიჭინავა, ჩოხელი, ზეინკლიშვილი, ხელაძე, იამანიძე, დათუნაშვილი, ბარქაია, კალოევი, გ. სიჭინავა, მესხი (მელაშვილი).

მსაჯი კ. ანძიულისი (კაუნასი).

თბილისის “დინამოსა” და მოსკოვის “ტორპედოს” შეხვედრები სსრ კავშირის ჩემპიონატების ისტორიაში დიდი ხანია გასცდა მხოლოდ ამ ორი გუნდის კერძო დაინტერესებას სატურნირო მდგომარეობით და ქულებით. ამ კატეგორიის მატჩები, როგორც წესი, დიდი ფეხბურთის საგანძურში შედის და მთავარ როლს თამაშობს ჩვენი ფეხბურთის საერთო პროგრესში.

კარგ ფეხბურთს კარგი შემსრულებლები ქმნიან, ხოლო გუშინ ორივე გუნდის შემადგენლობაში თამაშობდა უმაღლესი კლასის ფეხბურთელთა მთელი პლეადა, ჩვენი ქვეყნის ნაკრების 7 წევრი, რომლებსაც თავიანთი კოლექტივებისათვის ქულების მოტანის გარდა მაყურებლებისათვის უნდა ეჩვენებინათ თამაში, რომელიც წელთა განმავლობაში არ ამოდის მეხსიერებიდან.

დასაწყისი ასეთიც იყო. დაზვერვაზე არც ერთ მოწინააღმდეგეს არ უფიქრია. ყოველ შემთხვევაში, თბილისელებმა აიღეს ტემპი და გაშალეს შეტევა, რომელსაც საერთო არაფერი ჰქონდა მოსინჯვასა და დაზვერვასთან. დროის აღმრიცხველ ტაბლოზე ჯერ მხოლოდ პირველი წუთის ნათურა ენთო, როცა ტორპედოელთა კართან პირველი გრიგალი გადაიტანეს მცველებმა და მეკარემ. მესხის ორ გარღვევას მარცხნიდან, მოყვა გ. სიჭინავას იერიში საპირდაპირო მხარეს. ცენტრში რამდენიმეჯერ შესანიშნავად ითამაშეს კალოევმა და ბარქაიამ და “დინამოს” ყოველი ასეთი შტურმის შემდეგ ზედ სტუმრების კარის წინ იწვა 4-5 მცველი, რომლებიც ძლივს ახერხებდნენ თავიანთი უკანასკნელი საზღვრის ხსნას თითქოს გარდაუვალი გოლისაგან.

15 წუთის განმავლობაში დინამოელთა თავდასხმამ ყველაფერი გააკეთა მოწინააღმდეგის საჯარიმო მოედანზე, აბსოლუტური უპირატესობით ჩაატარა დროის ეს საკმაოდ მოზრდილი მონაკვეთი, მაგრამ ყოველი იერიშის შემდეგ “ხელცარიელი” ბრუნდებოდა უკან, აქ კი, შუა მინდორზე სულ უფრო და უფრო აქტიურად მოქმედებდნენ ივანოვი, გუსაროვი, მანოშინი, ბატანოვი. განსაკუთრებით ძლიერად თამაშობდა ივანოვი, “დინამოს” ნახევარდაცვას არ ჰქონდა გარკვეული ხაზი შექმნილი თავის ზონაში, ივანოვი დარჩენილი იყო პერსონალური დარაჯის გარეშე. ასეთ ვითარებაში კი ტორპედოელთა კაპიტანი თავს შესანიშნავად გრძნობს.

მეტად დამახასიათებელია ივანოვისათვის თბილისელთა კარში გატანილი პირველი გოლი. დინამოელთა საჯარიმო მოედანზე დაინიშნა თავისუფალი დარტყმა. ივანოვი კარგახანს არ ასრულებდა დარტყმას და უცდიდა თუნდაც მცირეოდენ შეცდომას მიპირდაპირე დაცვაში. ეს იყო ფსიქიკური ბრძოლა. ბოლოს და ბოლოს მასპინძელთა დაცვაში წამით დაირღვა საჭირო განლაგება და სწორედ ამ მომენტში გადასცა ივანოვმა ბურთი მარცხნივ. პოსუელომ ძლიერად დაარტყა კარში, კოტრიკაძემ ვერ შეაჩერა აღებული ბურთი და გაუშვა იგი - 1:0.

ეს გოლი მალე იქნა გაქვითული. 27-ე წუთზე ბარქაიას გადაცემის შემდეგ კალოევი მეკარესთან რამდენიმე ნაბიჯზე დარჩა პირისპირ და სწორედ ბურთის გატანის წინ იგი მოცელეს მცველებმა. იამანიძემ ზუსტად გამოიყენა 11-მეტრიანი დარტყმა - 1:1, მაგრამ ამ დროისათვის “დინამოს” აღარ ჰქონდა ის დიდი უპირატესობა, თამაშის ის მთლიანობა, რომელიც მას მატჩის დასაწყისში გააჩნდა.

პირველი ბზარი გუნდს დაემჩნა გადაცემათა სიზუსტის დარღვევაში. პირველ ბურთს სულ უფრო ხშირად ეუფლებოდნენ ტორპედოელები, მინდვრის შუაგული თეთრმაისურიანების სრული კონტროლის ქვეშ აღმოჩნდა და თამაშის მთელი სიმძიმე დინამოელთა ნახევარს დააწვა. აქ განსაკუთრებით მწვავედ იგრძნობოდა დაცვის ცენტრალური მოთამაშის, ხურცილავას არყოფნა, ხოლო როცა მესხმა ტრავმა მიიღო და გავიდა თამაშიდან, მისი დინაკლისი მძიმედ დაეტყო წინა ხაზს.

მელაშვილმა ამ დანაკლისის ნაწილობრივი კომპენსაციაც ვერ შეძლო, სრულიად გამოეთიშა ბრძოლას ბარქაია, ხშირად ირღვეოდა ურთიერთმოქმედება დაცვაში და ამის შედეგად "ტორპედოს" სრული საშუალება მიეცა თავდასხმაში გადაეყვანა ბატანოვიც. თუ არ ჩავთვლით რამდენიმე მომენტს ტორპედოელთა კართან (მესხი ზედიზედ ორჯერ დარჩა ხელსაყრელ მდგომარეობაში, მაგრამ ორივეჯერ მიუტევებლად ააცილა მიზანს), მატჩის ბოლო ნაწილი ძირითადად თბილისელთა მხარეს მიმდინარეობდა.

დინამოელები წაგების აშკარა საფრთხის წინაშე იმყოფებოდნენ, მაგრამ დაცვისა და მეკარის სასახელოდ უნდა ითქვას, რომ მათ საბოლოოდ გაუძლეს ამ ძლიერ იერიშებს და შეინარჩუნეს ფრე - 1:1. "ოქროს" ქულა გადარჩენილ იქნა.

ს. ციციშვილი.
"ლელო", 20 სექტემბერი, 1962 წ.